

MAGYAR PÆDAGOGIAI TÁRSASÁG.

Felolvasó-ülés 1912. évi április 20-án.

Mosdóssy Imre elnöklete mellett jelen vannak: Bozóky Endre, Bittenbinder Miklós, Demjén Ilona, Fogler Béláné, Entz Jolán, Geöcze Erzsébet, Havas Gyula, Havas Irma, Imre Sándor, Jancsó Benedek, Kovács Gyula, Kornis Gyula, Lubinszky Emilia, Mosdóssy Imréné, Pauler Ákos, Reif Pál, Ruffy Pál, Somogyi Géza, Sebestyénne Stettina Ilona, Strauch Gyula, Sztankó Béla, Táboriné Tutsek Anna, Zambra Eugénia, Bursics Ernő mint jegyző és többen vendégek.

I. *Elnök* üdvözlővén a Társaságot, megnyitó beszédében arra hivatkozott, hogy a nevelés eszközeit csak a gyakorlati munka tudja rendelkezésünkre bocsátani úgy a családban és az iskolában, mint a társadalomban. A nevelésnek voltaképpen a bölcsőnél kell kezdődnie. Az ember csak akkor tud tökéletesedni, ha a nevelés állandósul benne. Ma pedig a nevelés megszűnik egy bizonyos korhatárnál. Ideális állapot természetesen az volna, ha mindenki tudna nevelni és nevelődni. De míg ez az ideális állapot elkövetkezik, a pedagógusra az a fontos feladat hárul, hogy a társadalmat erkölcsi nevelésben részesítse. Mivel pedig az önismeretnek alapja az erkölcsi belátás, hangsúlyozza, hogy a családi és iskolai nevelés legfontosabb feladatának az erkölcsi érzék kifejlesztését kell tekintenünk. A tanítóképzők nevelését ebben az irányban kell minél intenzívebbé tennünk, hogy a tanítónemzedék egész generációk tökéletesedésének apostolává válhassék.

Az ülést megnyitja s fölkéri Geöcze Sarolta úrnőt, hogy bejelentett fölolvasását megtartani sziveskedjék.

II. *Geöcze Sarolta* r. tag fölolvassa *«Erkölcsei nevelés a tanítóképzőben»* című tanulmányát. Abból indul ki, hogy az erkölcsi nevelés problémája világszerte foglalkoztatja a gondolkodókat. Az erkölcsi nevelés különösen fontos a tanítóképzőben. Hiszen — szerinte — a magyar tanítóság egy részét is hatalmába kerítette a társadalom bomlasztó, Istent és hazát tagadó irányzata. Fejtegetései során kiemeli, hogy a jövő tanítójának etikai fölfogású szociálpedagógusnak kell lennie, aki lelki és érzésszeli szolidaritásban él nemcsak nemzetével, de az egész emberiséggel. Hogy a jövő tanítója nemzetét nevelhesse, a fanatizmusig föl kell keltetni s ki kell benne fejleszteni a hazaszeretetet, a nemzeti hibákkal pedig már a képzőintézetben föl kell venni a küzdelmet. Az úrhatnamságról, a szalmaláng természetéről, a prédaságról szokjanak le a képzők növendékei, hogy példájukkal is szembeállhassanak velök az életben. A föltétlen törvénytiszteletre való nevelést, a munkások életviszonyainak tanulmányozását, a természet és a béke szeretetének ápolását és fejlesztését, a türelmesség gyakorlását és — a nőképzőkben — a Mária-kultuszt ajánlja még képzőintézeteinknek a fölolvasó.

Elnök köszönetet mond előadónak a szép magyarsággal megírt, tartalmas fölolvasásért és az ülést bezárja.